

“Després de deu anys, el tema pendent és la sonoritat catalana”

Sis músics de procedència diversa formen Mesclat.

Una aventura ben conduïda que, després de passejar-se pels escenaris,

ha quallat en el disc que ara presenten.

Carles Belda (Pomada),

Marcel Casellas

(Casellas sextet folk),

Joan Reig (Els Pets),

Francesc Ribera “Titot”

(Brams), Pep Toni Rubio

(Música Nostra)

i David Rosell

(Brams, Dept).

Proposen un so propi, el tall de rel.

“**H**as sentit què està passant, que tot déu parla d'això? Has escoltat una conversa o ho has vist personalment?” Així comença els disc de Mesclat. Una certa premonició potser del que passa amb la seva música, que arriba al punt per obrir noves vies en un panorama musical català marcat per la incertesa. Per esbrinar la inquietud que els ha dut a emprendre aquest projecte, paral·lel a les seves formacions respectives, parlem amb en Joan Reig i en Francesc Ribera “Titot”.

—Comencem pels inicis?

—**JOAN REIG:** L'any 1963 vaig sentir un flabiol i m'ho vaig apuntar. Llavors, un dia, en Titot i jo, que som amics de fa temps, teníem ganes de fer alguna cosa junts i com que ell és cantant i jo bateria, tenia molts números que fos un grup. Després amb en Carles Belda vam començar la constitució del que seria aquest projecte, i vam posar uns objectius. Vam arribar a la conclusió que volíem fer un grup de rock amb timbre tradicional o de folk amb bases rockeres, que per a nosaltres és el mateix. En Belda ens va presentar en Marcel Casellas, un antic professor seu, del qual nosaltres havíem sentit a parlar. L'home del contrabaix i de la pipa. I ell ens va portar a en Pep Toni Rubio, una ànima bessona seva de les Illes, que és un estudiós del tema i gran coneixedor d'instruments. Té una casa que sembla un museu. Ho toca tot. Llavors n'èrem tres procedents del folk, i dos, del rock, i per equilibrar la balança

faltava un rocker i vam dir-li a en David Rosell. En principi hi havia una mica el projecte, jugant amb el concepte dels Països Catalans que estan sota domini espanyol, de tenir un element valencià. Com que hi havia la coincidència que n'hi havia un de balear... Perquè una de les coses que també teníem clares des del principi, com que tots som del rotllo, és que a part d'avenir-nos musicalment, a l'hora de sopar no parlariem d'*Operación Triunfo*. Hi ha unes inquietuds culturals, sociopolítiques, digues-li com vulguis, força properes. El tema del valencià va estar a punt però era impossible d'assajar. En David ens va anar de conya, però, perquè toca bé, sense prejudicis, i és jove, cosa que molts de nosaltres no ho som tan.

—**TITOT:** Així en David feia una mica de contrapès, perquè era la persona menys ficada en aquests rotllos i et para els peus. Està bé que en tots els aspectes del grup i hagi qui para els peus per un cantó o per un altre.

—**J. REIG:** El que es tractava era d'anar al gra, no de fer un grup de fusió o tècnic, i investigar de quina manera es podia lligar tota aquesta macedònia. Un element en què vam pensar, una mica per comparar-se, és el que havien fet els Pogues amb la música irlandesa. Donar-li el *punch* que té el rock and roll, que la gent jove que escoltava U2 o els Undertones a Irlanda poguessin escoltar la seva música amb una guitarra i sense grans tecnicismes. Anar a l'arrel de la música popular, que és ballar.

D'esquerra a dreta, Marcel Casellas, Titot, Pep Toni Rubio, Joan Reig, Carles Belda i David Rosell. Tots ells formen Mesclat. Després de passejar-se per una munió d'escenaris, ara han quallat tota la seva experiència en un disc.

—La primera cançó del disc, “Tall de rel”, és tota una declaració de principis...

—**TITOT:** A mi m'agrada posar pròleg als discos. I en aquest vam veure que no podíem, perquè ja ho era aquesta cançó. Quan vam començar no només no volíem fer un grup de folk-rock, volíem buscar un so i fer el que fos a partir d'aquest so.

—I on és la diferència entre el folk-rock i la música que feu?

—**J. REIG:** La diferència és en les primeres cançons tradicionals que vam adaptar. Per exemple “No res”, que comença amb flabiol i tamborí, després hi entra la guitarra posant-hi la força del rock. I l'evolució seria “Tall de rel” o “Cànon de la terra”, que ja no és això. En aquestes, no pots separar la mescla i dir aquí hi ha el rock i aquí el folk. No se sap on acaba una cosa i on comença l'altra.

—**TITOT:** La columna vertebral del grup no és l'estil sinó el so. Mentre usem aquest so podem fer tant una cumbia com una altra cosa. Si haguéssim fet un grup de folk-rock sempre haguéssim volgut equilibrar una cosa i l'altra.

—Creieu que d'altres grups s'afegiran a aquest so?

—**J. REIG:** Crec que no estem sols. Potser hem tret el disc perquè som més populars pels grups d'on venim. I com que hem fet concerts abans de fer el primer disc, se n'ha parlat una mica més. Però hi ha grups com la Carrau o Xot que estan treballant en aquest sentit. Al Tradicionàrius, la música tradicional s'ha recuperat, s'ha investigat durant molts anys i ara ja hi ha una generació, que ara té dinou o vint anys, que ha crescut amb això. Aquesta generació ja no té por

d'agafar música tradicional i posar-hi una guitarra elèctrica i un *scratcher* o una caixa de ritmes. No sé si som la punta de l'iceberg o la base, però alguna cosa passa i això és important.

—Us sentiu beneficiats també per la pujada que ha fet el folk?

—**TITOT:** A la gent que no estàvem relacionats amb el folk ha fet que ens hi poséssim molt més. En Joan i jo hem anat tant al Tradicionàrius com a altres llocs a veure què feien. En el nostre cas ha servit per a això.

—Aquesta certa puixança del folk és deguda al fet que no hi ha grups de pop-rock tan bons com els que pleguen i es prova d'omplir el buit, potser?

—**J. REIG:** Tant Dept com els Glislando o els Sapo, cadascú amb els seus matisos, han fet tres discos boníssims. Feia temps que no es feien primers discos tan bons. No crec que

el ressorgiment del folk vagi en detriment del pop-rock. Poden conviure junts. En qualsevol cas és el públic qui ho dirà. No penso deixar Els Pets i ell no pensa deixar els Brams.

—TITOT: L'aportació més important de tot això és contra l'autoodi. És allò de "sí, jo faig això i què?". M'explicava en Miquel Gironès, d'Obrint Pas, que en el seu poble es reien d'ell perquè tocava la dolçaina. I ara fa concerts amunt i avall, omple les Cotxeres de Sants.

—J. REIG: S'ha aconseguit cantar rock en català, tot i que ve de la cultura anglosaxona. Després de deu anys, l'assignatura pendent és la sonoritat catalana o la mediterrània, que és la nostra. Els flamencs fa temps que mesclen el que els ve de l'estranger amb el que és seu. En Camarón de la Isla feia servir guitarra elèctrica i bateria, i els Pata Negra i Triana i Smash canten mig amb andalusí i mig en anglès. Els irlandesos han fet el mateix. Aquí no inventem res, la Dharma fa molt temps que ho fa, però el jovent s'ha d'adonar que cal trencar amb els prejudicis. El mateix que un s'espanta si passa davant d'una cobla o jo quan era petit i veia un flamenc i pensava que aquell tio només cridava. Som més a prop de Camaron que de Bruce Springsteen. També dels cantants de rai algerians que dels Oasis o els Blur. Però ens han venut la moto que és al contrari. En Belda diu que, així com en els grups de rock en català era normal una guitarra distorsionada en una festa major, ara es comença a veure normal una guitarra distorsionada amb un sac de gemecs al costat. La gent veu que els fan ballar amb un tamborí i un flabiol o un violí o un acordió diatònic i saben que no està tan lluny del seu rotllo. Això no vol dir que no hi pugui haver els grups d'escola anglosaxona també de pop o rock o ska. Aquí hi ha una noia que fa fados també. Doncs correcte. El fotut seria que tots ens poséssim a fer fados, que és una mica el que passava ara. Tothom feia rock. Nosaltres volem demostrar que fent aquesta música també pots passar-ho bé i es-

Joan Reig: "No crec que el ressorgiment del folk vagi en detriment del pop-rock. Poden conviure. En tot cas, el públic ho dirà. Fela temps que no es feien primers discos tan bons."

tar a la taverna amb un got a la mà.

—Les vostres lletres parlen de mestissatge. Trobeu que, en certa manera, parlar-ne ha esdevingut una moda?

—TITOT: Aquesta mena de moda que va néixer de les cendres de Mano Negra a l'estat francès, Itàlia, l'estat espanyol, que ens ha arribat aquí era de tot el món menys d'aquí. Això no ho veiem normal. Un dia en Casasses ens va dir que per haver-hi mestissatge, s'ha de prendre part, si no, és turisme, i això està bé. Creiem que un mestissatge sense l'element d'aquí és coix, absurd. No sé fins a quin punt serà o deixarà de ser una moda. Nosaltres ja hi creiem deu anys abans que sorgís tot això. Potser la societat ha canviat i sempre serà així.

—J. REIG: En el món de la música és una mica fruit de la crisi, si es pot dir així, que hi ha en el món de la música pop. Fa molts anys que no estan passant coses noves. Grups nous sí que n'hi ha, però el pop britànic és hereu de The Beatles, no s'inventaven res. Ara als Estats Units hi ha una onada de música que es diu americana, que és la música que feien allà fa quinze anys i que a la vegada és la que feien el Creedence. La música electrònica és l'única innovació que ha passat de fa deu anys cap aquí. Potser per això s'ha produït el mestissatge.

—És necessari ser tan reivindicatiu?

—J. REIG: Això forma part de la nostra vida. Alguns militem, militarem. Nosaltres som així.

—TITOT: Nosaltres parlem d'això i l'Alfons Quintà té mania al Fidel Castro i cada cop que obre la boca parla d'això. Cadascú té la seva paranoia.

—J. REIG: També follem. Un dia farem una cançó explicant com estimem la nostra veïna. Teníem ganes de dir coses. Hi ha moltes coses per solucionar. Ja parlo d'amor amb Els Pets. El Ruper Ordorika deia que pel sol fet de cantar en basc o en català ja et converteixes en un cantant o un artista reivindicatiu. Jo subscric la frase.

—TITOT: En tot cas deixo aquesta part de la reivindicació a la gent que ja parla en català com a normalitat i penso que faig una passa més enllà. Sóc conscient que cal anar més enllà.

—J. REIG: No crec que fem pamflets tampoc. No som tant subtils com Els Pets a l'hora de tractar temes socials, però... Abans deien que Els Pets érem molt reivindicatius. I jo sempre responia que no, que teníem alguna cançó que tocava la qüestió de la llengua però que ho semblàvem perquè els altres ho eren ben poc. La cançó d'"El rei vol corona" fot canya, però d'una manera molt divertida, per exemple.

Joan Esculies